

ÉLŐ VÍZ

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2012. augusztus 19.
Évközi 20. vasárnap

A kenyér, amelyet én adok, az én testem a világ életéért.

Valóban étel

Sokan rendszeresen részt vesznek a vasárnapi szentmisén, mégsem tekintik otthonunknak a templomot. Úgy érzik, hogy valami hiányzik számukra ahhoz, hogy igazán jól érezzék itt magukat, de nem tudják megfogalmazni, hogy mi okozza ezt a hiányérzetet. Pedig könnyű volna kitalálni!

Egy darab megszentelt kenyér, egy parányi Krisztus testévé átváltoztatott kenyér, ez teszi a templomot otthonunkká és a vasárnapi szentmisét igazi ünneppé. A Jézussal való bensőséges találkozás a szentáldozásban hiányzik sok-sok ember számára. A szentmisére

ugyanis nem azért jövünk el, hogy megnézzük mit tesz a pap és meghallgassuk prédikációját. Jézus ennél sokkal többet szeretne. Nagy ajándékként önmagát akarja nekünk adni.

A mai vasárnap evangéliumában többek között ezt olvastuk: „Az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne” – mondta Jézus (Jn 6,55-56). A mi Urunk tehát nem azt kéri, hogy külső szemlélői legyünk annak a csodálatos pillanatnak, amikor a kenyér, az ostya átváltozik az ő testévé, illetve a bor átváltozik az ő vérévé, hanem meghív minket az áldozatban való aktív részvételre, a vele való találkozásra.

Megújítjuk életünket

A szentmise első része, az ige liturgiája azt a célt szolgálja, hogy elvezessen miket az oltárhoz, azaz az Élő Kenyér asztalához és felkészítsen minket a szentáldozásra, Krisztus testének vételére.

A szentmisében az átváltoztatás eseményéhez közeledvén a pap felszólítja a jelenlévőket: Emeljük fel szívünket! És a közösség ezt válaszolja: Felemeltük az Úrhoz. Legalábbis ezeket a szavakat mondjuk a szánkkal. De valóban felemeljük a szívünket? Valóban Isten közelébe szeretnénk kerülni? Valóban óhajtjuk a Jézussal való találkozást a szentáldozásban? Ha nem élünk a szentáldozás lehetőségével, aligha igaz, amit mondunk.

A családtagok otthon ünnepnapokon és hétköznapiokon egyaránt ugyanaból a kenyérből esznek. A közösen elfogyasztott kenyérben mindannyian megérik a családi szeretet ízét.

A szentmisében is pontosan ez történik, hiszen Krisztus teste és annak vétele családias közösséggé kovácsol minket. A szentáldozás egyrészt azt jelenti számunkra, hogy kifejezzünk hitünket, hogy Krisztus valóságosan jelen van a kenyérben, másrészt kifejezzük, hogy az ő közösségéhez, az Egyházhoz tartozunk. A vasárnap megszentelése nem merülhet ki a pihenésben, a kikapcsolódásban, a szórakozásban! A keresztyén ember számára a vasárnap az Istennel való találkozás napja, amikor a szentmisén a tanítás hallgatásával és a szentáldozással megújítjuk életünket Krisztusban.

Élj bennem, Uram!

Életem Ura, Jézus Krisztus!

Amikor a szentmisében a te szavadat hallgatom, a te irántam való szeretetedre gondolok. Amikor áldozatod megújul az oltáron, ismét csak a te végsőig elmenő szeretetedre tudok gondolni. Amikor pedig a szentáldozásban magamhoz veszem Testedet, akkor értem meg igazán, hogy mennyire szeretsz engem! Szeretettel hívsz, hogy Testeddel táplálkozzak. Hálásan fogadom el hívásodat, hogy az Oltáriszentségben Téged vegyelek magamhoz és bennem élj!

Segíts engem, hogy az evangéliumhoz méltóan éljek!

Évközi 20.
vasárnap

Péld 9,1-6
Ef 5,15-20
Jn 6,50-59

Hétfő,
Szent István király

Ez 24,15-24
Mt 19,23-30
Ef 4,17-24
Mt 7,24-29

Kedd

Ez 24,15-24
Mt 19,23-30

Szerda

Ez 34,1-11
Mt 20,1-16a

Csütörtök

Ez 36,23-28
Mt 22,1-14

Péntek, Szent
Bertalan apostol

Jel 21,9b-14
Jn 1,45-51

Szombat

Ez 43,1-7a
Mt 23,1-12

Évközi 21.
vasárnap

Józs 24,1-2a.15-18b
Ef 5,21-32
Jn 6,60-69